

Posledná rozlúčka so † Štefanom Jakobym

(*26. júl 1941 – †22. marec 2012)

Chrám Boží v Jasenovej

25. marec 2012, 14:00 hod.

Životopis, čítaný pred odobierkou.

Vážená zarmútená rodina, smútočné zhromaždenie, bratia a sestry!

Chorobou zoslabnutý muž sadá k svojmu obľúbenému klavíru. Neodolal mu, chcel pohľadiť zázračné klávesy. Rada bielych a čiernych klávesov pripomína jednoznačnosť pravdy a otvorenosti, „... nech je vaša reč: áno – áno; nie – nie“ (Mt 5) zaznelo od Pána Ježiša v kázni na hore. Chytiť nanovo dych, rytmus mladosti života, ktorý rokmi od Prestissimo cez Allegro končí v ťažkom Grave.

Zahrať aspoň pár taktov. Prežiť ešte pár dní... Zahral prvé tri takty, akoby naznačil čas odchodu – o tri týždne. Bola to skladba Jaroslava Ježka s textom od Jána Wericha: *Kat a blázen*. Túto pieseň mal rád, vznikla ku rovnomennej hre v tridsiatych rokoch 20. str. v Osvobozenom divadle ako silný protest k narastajúcemu hnutiu nacizmu, fašizmu a Adolfovi Hitlerovi. Tam, uprostred tyranie druhej svetovej vojny sa predsa narodil. V Liptovskom Mikuláši, 26. júla 1941, ako tretie dieťa s menom Štefan. Hlboko veriaci evanjelická rodina otca Štefana Jakobyho a Márie, rodenej Slabejovej, mu vštepila jeho lásku k cirkvi, vzdelaniu a kultúre. Od detstva účinkoval ako recitátor, z jeho detských spomienok sa vynára chlapec oblečený v kroji pri oslavách 70-tich narodenín biskupa Vladimíra Čobrdu.

„Ze starých pramenů...“, tak začína Werichova pieseň, pokračuje niekde uprostred slovami: „Pohádky vyčichly... a svět dospěl dál“ sa i kroky mladého Štefana uberali cestou štúdia na Evanjelickej Bohosloveckej fakulte v Modre. Nikoho neprekvapilo jeho rozhodnutie študovať teológiu, nakoľko sa venoval aj hre na organ. Po skončení štúdia bol ordinovaný na Orave, v Dolnom Kubíne. Tešil sa, že si v tomto roku pripomenie 50-te výročie tejto udalosti. Ako kaplán pôsobil v Tisovci, nie dlho pretože musel nastúpiť na dvojročnú vojenskú službu. V kaplánskej činnosti neskôr pokračoval v Prešove a následne v Matejovciach.

„Jak ze všech domnění a jak ten čas letí, žijem ve znamení kulturních století.“ Áno, čas vyplňal láskou k hudbe, recitácii, korešpondenčnému šachu, ochotníckemu divadlu. V Poprade, blízko Matejoviec, na Florinovom večierku poézie stretol ďalšiu lásku, ktorá bola jeho celoživotnou – manželku Evu, s ktorou prežil takmer 45 rokov. Prestažovali sa do Jasenovej, kde pôsobil ako evanjelický a. v. farár. Cez symboly v tomto chráme môžeme prejsť

cez jeho viac ako 40 ročnú činnosť. Sejba Slova Božieho z reliéfu na kazateľni hovorí zároveň i o jeho zápase pred vyzobaním osiva Pravdy, odhaleníu falošnosti slov hada pod chórom „budeš ako Boh“, prisluhovaníu sviatostí Krstu Svätého a Večere Pánovej. A z oltárneho obrazu okrem iného – odhalenie zradcu.

„Z čista jasna, kde se vzal ? Upad někdo, tu se vzal, křičel, jak si předsevzal.“ (...tak pokračuje Werichov text.) „Já chci vládu! Nemluvil a jenom řval... Vylíhnul se nový tvor - blázen diktátor.“ Zápas s totalitnou mocou bol pre farára Štefana Jakobyho príznačný. Bez pretváranky a otvorene, čo prinieslo do života jeho rodiny nemalé starosti. Strach manželky z nejednej prebdenej noci, i vtedy na stretnutí chartistov v Brne, kde po návrate bol zatknutý štátnou bezpečnosťou a umiestnený do cely predbežného zadržania. Prehliadky osobných vecí, sledovanie, zastrasovanie.

„Kráľ, že musí kata míti, aby se lid bál. Jen bláznovi dovoliti, aby se mu smál.“ Do zmeny práve takýchto pomerov sa po roku 1989 zapojil čoskoro i v rámci verejnej a cirkevnej sféry. Ved' videl moc ďalších kráľov, bláznov-poskokov. V novom, pre neho dlho očakávanom demokratickom období, vykonával funkciu starostu obce Jasenová. Nezabúdala na svoje záľuby, z ktorých ešte spomeniem aktívnu činnosť v učiteľských spevokoch v Liptovskom Mikuláši a Dolnom Kubíne. Jeho posledný part basu zastával v speváckom zbore Una Corda.

Zdravotný stav sa však začal zhoršovať. Napriek tomu po odchode do dôchodku vykonával funkciu pomocného kantora v cirkevnom zbore Dolný Kubín. Zapojil sa do prípravy edičnej činnosti vydavateľstva Tranoscius a aktívne sledoval cirkevné, politické a spoločenské dianie. Jeho rubrika Okom Štefana Jakobyho prinášala čerstvý, neraz pre neho typický štiplavejší tón.

Chorobou zoslabnutý muž prestal hrať na klavíri. Je to skutočný príbeh, v ktorom následne Štefan Jakoby povedal: „Už ani hrať nevládzem...“ O pár dní bol nanovo hospitalizovaný v dolnokubínskej nemocnici. V myšlienkach som bol spolu s ním, v spomienke na náš posledný výlet vo dvojici na najvyšší bod Oravského hradu, kde dlhé roky pracoval. Tá chvíľa na hradnom brale časom pripomenula slová 18-teho žalmu: „Hospodin moja skala, hrad môj a môj vysloboditeľ; môj Boh je moje bralo, v Neho dúfam; môj štít, roh mojej spásy, moja pevnosť. Obklúčili ma putá smrti a prúdy záhuby ma predesili. ...osídla smrti zastihli ma. V úzkosti svojej som volal na Hospodina, kričal som na svojho Boha; zo svojho chrámu počul hlas môj a môj krik pred Ním prenikol Mu k ušiam. On vyviedol ma na voľnosť, vytrhol ma, bo si ma obľúbil.“ (Ž 18)

Pieseň jeho života na tejto zemi doznela vo štvrtok o pol štvrtej ráno 22. marca 2012. Rád som sa pripojil k jeho melodii, aspoň na pár taktov; vďaka. V golgotskom kríži a vzkriesení Pána Ježiša Krista pokračuje pieseň nová: „Moja sila a pieseň je Hospodin, On sa mi stal záchranou.“ Vyprevádzame vášho drahého manžela, otca, starého otca, brata, jasenovského evanjelického a. v. farára, priateľa, známeho – Štefana Jakobyho v tejto nádeji vzkriesenia a večného života.